

και μία στιγμή χαμήλωσε να 'πώ 'στ' αὐτί σου κάτι
μείσα 'στό σκότος τῆς νυκτός ψυχή νά μήν τάκουσθ.

Μακάρι, γυιέ Καλογρηάς και φύτρο φλογερό,
κι' ἔλαις μας ἡ κηλόγρηαις οἱ τούτων τὸν καιρὸ
τὴν παρθενιά των νάβγαναι και νάκανα μία γίννα,
φθάνει 'στὸν κόσμος νάβγαζαν ἀνθρώπους σὰν και σίνα.

Ὡς φωτεινὸν μείωρον κατέβη τούρανὸ
μὲ τὴν μεγάλη σου καρδιά και τὸν μεγαλὸ νοῦ.
Τοσαῦτη πίστις ἀστράει τῆς νέας Ρωμαιοσύνης
πρὸς τήρησαι πανάμωμον τῆς ἐπιτολῆς ἐκείνης,
ἥτις ἐδόθη γράφεται 'στοῦ Μωϋσῆ τὰς πλάκας,
ἀρρησι στείρα νὰ διεθούν τὰ χρόνια τὰ καλλίτερα,
κι' ἡ γῆ μας περπλήθουσι ἀπὸ νομίμους βιάκας,
πούχουν κεφάλαι και καρδιάς γεμάταις ἀπὸ πίτερα.

Ἄς κημτίσουν γύρω μας χονάτικι φορεσιὰς σου,
ζῶναι τὴν νύκτα τὴν βουθή μὲ τῆς ἀρμωσιὰς σου,
κι' ἄς ἀκουσθῆ διαβολικὸ τὸ σάωμμα τὸ βουσίσο,
πὺρ μίσι' ἀπὸ τὰ χεῖλι σου ἐξεβλίξῃ περίσοιο,
ὄπλο και τοῦτο ζηλευτὸ μίσι' ἄλλα τάρματά σου,
και χίνε το φαρμακερὸ σ' ἔπιον σταθῆ 'μπροστά σου.

Δεῖξῃ μας λίγο, Στρατηγί, τὰ λάσια σου στήθη,
ἀλλ' ἄχι... λέγουν 'στὴν ὄρμη τροπαιοφόρου πάλης
πὺρ εἰδειξῃ τὰ 'πίσω σου πρὸς κινηθῆναι πλήθη,
δεῖγμα περιφρονήσεως και σχισιάς μεγάλης.

Μόνον αὐτὸ τὸ κίνημα ταίριζῃ και σ' ἔμας,
μὲ και μὲ τοῦτο, Στρατηγί, θαρρὸ πὸς μας τιμῆς.
Τοσαῦτη περιφρονήσις πολυτέλης δὲν πρίπει
'στὰ νόμιμα γεννήματα κι' ἐμὲ τὸ βακτηριόειον,
και τὴν πρὸς τὸν κερφὸν πηγαῖω τοῦ Τσελέπη
γῆ νὰ κηπνίσω, Στρατηγί, κανίνα γουργουλιόειν.

Ἦλθε τέλος... νάτος νάτος τῶν Πατρῶν ὁ Κορδονάτος.

Ὁὐρρα, παιδιὰ, 'στὸν νικητὴν, εὐοῖ 'στὸν Ἀχιλλία,
και 'στὸν ὑπο-Κορδοναρον τῆς Πατρῆς Βασιλείας.
Γι' αὐτὸν φιλιὰ τοῦ Θεωφῶρ και λόγοι 'στὸ μπαλκόνι,
κι' ἀδάκκοτο ξηφανητὸ Κορδόνι και Κορδόνι
πρωτευουσίων ἐντυχῶν ταῦτὰ κατασπαράζει
και ἐμπε πὺρ νὰ λυσάξῃτε ὁ Φασουλῆς φωνάζει.

Και μίσι' ἑστῶν λόγων κι' ἀσπασιμῶν τὴν βράσιν και τὴν γύ-
τῃν. Πιὰδὸς μμηθῆσι τὸν ἱερί Χρῆστη, [σιν
'στὸν ἀργυρότριχ' ἀρχηγὸν τοιαῦτα φηλαίρι:
ὁ Κλυθὲ μου, ἀργυρότριχες και μαύριμα Θεωφῶρ,
δε ἀμριβίθηκας χρυσῶν τῆς Κορδονάρας ἀρμα,
και ὅς χαρτουλάκιον 'στῶν Πατριῶν τὸ χάμμα,
γχιτὶ κι' αὐτὸ 'στὰς ἐκλογὰς 'τασκάθη μὲ τὸ θάνο
κι' ἔρεψε γιὰ χατήρι σου και μὲ τὸ παραπάνω,»

Τοῦτον δ' ἀκπειθεθῶμενος ὁ Κορδονάς Ἀπόλλων
μὲ ταυμυθὰ δὲν ἔβγαλε πρὸς ἀπορίαν βλων,
κι' ὁ Φασουλῆς εἰσίωμος μὲ σχῆμα ταπεινὸν
κι' αὐτὰ πρὸς τὸ προπύργιον λαλεῖ τῶν Πατριῶν:
«Ἢ μίγα πίνος σῆμαρον τοῦς Ἀχαιοῖς ἰκάνει
κι' ὁ Θεωφῶρakis Ὑπουργὸ σὶ κάνει δὲν σὶ κάνει.»

Ὁ δὲ Γερκουστόπουλος 'στὸν Φασουλῆν προσέφη
γεμάτος ἀπὸ κίρι:
«ἔπιον ἔπος ἔφυγε σαπρὸν δόντων ἔρκος;»
κι' ἀνετινάχθη τρομερὸς ὁ μαλλιαρὸς τοῦ σβέρκας.

Τοῦ Μαρίνου Βαλλιάνου στεφάνι μὲ τὴν Λιάβλια τοῦ Δούμα τὸ καλλίαν.

Ὁλ' ἄστατα και ψεύτικα μίσι' 'στὸν ντυνιὰ τὸν πλάιν,
προβλήματα και γρίφοι,
ἀλλ' ὅταν τίτοισ τελεπῆς, γαμπρὸς σὰν τὸν Βαλλιάιν,
μὲ τίτοισ πάρη νύφη,
σοῦ φάνεται πὸς ἔρχεται μὲ κάτασπρα φτερά
μείσα 'στοῦ γάμου τῆς χαρὰς ἀληθινῆς χαρὰ.

Ἔχεις και νεράτα, κύρ γαμπρὲ, και νοῦ γερό και βόλις,
ὄμως τάξιει δλ' αὐτὰ μίσι' κέρη σὰν τὴν Λιάβλια,
ἔανθῃ Νεράϊδα τῆς αἰγῆς 'στὸ νηφικὸ μεταξί,
πὺρ βλέπωντάς τὴν ἔλεγες πὸς τὴν πητάξῃ.

Κι' ὁ δὸ σταθῆκαν τυχεροί, κι' ὁ τελεπῆς κι' ἡ νύφη...
χαρὰ 'στὴν τὴν ἱρίσσα, χαρὰ 'στὸν τὸν ἱρίφη.
Τόσα καλά κι' ἡ Μείρα των χαροῦμενη τοῦς γράφει
και κάθε Χάρις κηλιδαίει μίσι' ἑστῆ χρυσοῖ φωλιὰ τῆς:
«γιὰ 'δέτε γάμους και παστοῦς, γιὰ 'δέτε και χρυσάρι,
τόχι' 'στῆς κάσσιαις ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη 'στὰ μαλλιά τῆς.»

Ραῖνω τὸ ζεύγος, πούφυγε γοργότερο 'στὰ ἔξνα,
τοῦ Μῆη τριαντάφυλλα μίσι' ἑστῆ δροσιὰ λουσιμενα,
ραῖνω και τοῦς γεννητόρας, τὸν Γιάκην και τὴν Σόνια,
πὺρ τίτοισ τοσαῦτα γέννησαι, κι' ἄς ἔχῃσου χίλια χροῖα
'Ἄλλ' ἀπὸ τῶσους ραντισμοῦς καιρὸς νὰ ζαποστῆσαι
και τὴν πρὸς τρέξετε γαμπροὶ νὰ πάρτε τὴν Τάσσω.

Και καρπὸς αἰσῆς ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Χαμουδοπούλου τοῦ Μηκῆ ἐξαιρέτων βιβλίον,
'Ἐγκόπιον Χριστιανῶν, πρὸς γρηῖν τῶν Σχολείων,
κατ' ἔγκρησι και σῆστασι τῆς Ἱερῆς Συνόδου,
διδάκκο τοῦς χριστιανούς μὲ διδαχὰς ἀγίας
πὸς νὰ μὴ ἀγκιλωῶνται 'στὴν ἀκαθῆναι τοῦ ρόβου,
ἐν ἄλλοις λόγοις πονηρὰς νὰ φέγουν σιυεργεῖας.

Θαυμαστὸν Ζυθοσασιεῖον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ Κλεσθῶνος Δημοπούλου, πὺρ τὸ ἔξερν θλαῖς κι' ὄμ
'Ἀρθονία πρῶτων ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
και μὲ ζέδεις ἔκαυομενοί, πὺρ ντυνιὰς τὸν νοῦ τοῦ γαμ
και μίσι' μπύρα πούμαι τρέλλα και καθῆνας νητριλῆς
μ' ἕνα δὸ ποτήριον μόνο τοῦ διεβόλου κίρι κάνει.
Κι' ἡ διειθουσι; θὰ πῆτε.. νὰ λοιπὸν μὲ μίσι' πενή...
Πέραν, δρόμος τοῦ Θεάτου, ἀριθμὸς δεκαενητὴ.